

ни деца майка знаят къде са.
Едно през друго врат се, провират
па се надварят и се притискат,
и навалица и страшен писък;
едни се други блъскат и падат
от пътът горе в реката долу.
Едни се смазват и там остават,
други пребити влачат се пъплат,
други се кетрят по канарите.
А от жените, навремени дет'са,
едни се мъчат в родни болезни,
други на пътът раждат и бягат:
ввърлени гледаш деца на цица;
видиш казаци зели ги носят,
а други тамо пъкат, издъхват:

ДОНКА

Чуеш ли Боже!

ТАНА

Къде е Господ?

СЛАВИ

И чуе Господ и види Господ,
и всичко знае и разполага,
но на юнака само помага.

СТОЮ

Минах Дервент, не видях мама.
По пътът пълно с хора що бягат,
додет' ти вече очи восягат.
Пръснат народът, - прострял ся паплач
на върволица пъстра, гъмзяща:
единий край му Казанлък стигнал,